

בכורות פרק ד עד כמה דף כז

אמר שאין איסור לתת לכהן המסייע בגורן וכן ר' חמא נתן לשמשו, שמואל אמר שבטלה ברוב ולא צריך 100 כתרומת הארץ וכן רבה נהג לבטל לכתחילה וכן ר' הונא היה שופך ספל יין תרומה לתוך שתי ספלים חולין ומבטלם לכתחילה ולאחר מכן מוציא ספל ושותה בטומאה והוסיף שוב ושוב עוד יין תרומה לתערובת ומבטלו, עוד אמר שמואל שבחו"ל אפשר לאכול תבואה טבל ולהשאיר את התרומה בסוף, עוד אמר שמואל שבחו"ל מותר לאכול תרומה בטומאת מת או שרץ ואסור לאכול רק בטומאה היוצאת מהגוף כמו זב זבה ויולדת וגם להם מותר לגעת וכן נהג רבינא בהפרשת חלה בחוץ לארץ שנדה מפרישה וכהן קטן שלא יצאה טומאה מגופו אוכל ואם אין שם כהן קטן שורפים את החלה ותורמים חלה נוספת וכהן גדול אוכלה בטומאה שלא תשתכח תורת חלה, ר' עמרם אמר שטמא מת צריך לטבול ולא להמתין להערב שמש וכן אמר ר' ששת על טמא שרץ אבל הגמ' מסיקה שאין הלכה כמוהם וטמא שרץ או מת צריכים טבילה והערב שמש.

בכור בין תם ובין בעל מום נאכל בתוך שנתו, רב למד שהכוונה לגיל שנה של הבכור ולא עד לראש השנה שכתוב **"לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה"** ומשמע שנת הבכור שעוברת משנה לשנה, דבי רב למדו זאת בהיקש משאר קדשים שכתוב **"כבש בן שנתו"**, ולמדו מהפסוק **"שנה בשנה"** שבכור נאכל לשתי ימים ולילה אחד שאם נשחט ביום האחרון בשנה נאכל בשתי שנים, רב למד זאת מהיקש לשלמים שכתוב **"ובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין לך יהיה"**.

בכור בהמה בזמן הזה א"א להקריבו במזבח אלא ממתנינים שיפול בו מום וצריך הבעלים לטפל בבהמה לאחר הלידה, בבהמה דקה 30 יום ובבהמה גסה 50 יום. אם אמר הכהן תן לי בכור קודם זמנו אסור לתת לו משום שנראה שנותן את הבכור לכהן בתמורה לכך שמטפל בו במקום הבעלים שהרי אין לו הנאה עד שיפול בו מום, אבל בכור בעל מום שאפשר לשוחטו מיד או בכור תם בזמן המקדש שאפשר להקריבו מיד מותר לתת קודם הזמן שמקבל בשביל להנות. וכן גזרו שלא לתת בכור לכהן שבא לעזור במרעה, או תרומה ומעשרות לכהנים לוויים ועניים שבאים לעזור בגורן, או מתנות כהונה זרוע לחיים וקיבה לכהנים שבאים לעזור באטליו, ועל העושים זאת כתוב **"שחתם ברית הלוי"** ועונשו מיתה שכתוב **"ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו"**, חכמים רצו לקנוס שצריך לתרום שוב אבל חששו שמא יחשבו שהתרומה לא חלה ויתרמו מהתבואה הזאת כשבר נפטרה על תבואה אחרת שעדיין לא נפטרה או להיפך.

בתרומות ומעשרות מותר לבעלים לקבל טובת הנאה מישראל בתמורה לכך שייתנם לכהן או לוי או עני פלוני אבל לא יקבל טובת הנאה מכהן בשביל לתת לכהן אחר משום שנראה ככהן המסייע בגורן. בשאר מתנות כהונה כגון בכור וזרוע לחיים וקיבה אסור לקבל טובת הנאה בתמורתם שמא יחשוב הכהן שפדה את קדושתם בטובת הנאה ויאכלם בדרך לא מכובדת אבל בתרומות ומעשרות אין חשש שיחשוב שהם נפדו משום שאינם נפדים.

בחוץ לארץ אין חובת תרומה מדאוריתא אלא מדרבנן ונאמרו בה כמה קולות, רבא